

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur 14de jaargang nummer 5- 15 december 1996

Letterbrakend Literair

De bizarre wereld rond in 14 dagen: kersteditie

@ De 22-jarige Japanner Hirofumi Nakajima heeft in New York het wereld record hot-dogs eten verbroken. In twaalf minuten tijd werkte hij 23 worstjes met bijbehorende broodjes naar binnen. Nakajima versloeg de Amerikaanse wereldrecordhouder Ed Krachie, bijgenaamd 'The Animal' (Het Dier), die in juli van dit jaar in twaalf minuten 22 hot-dogs verorberde.

@ Een Zweedse man werd gearresteerd omdat hij had bedreigd zijn bureu te doden met zijn huisdier. Dat was niet meteen een onschuldige pup. De 32-jarige man uit het centraal gelegen Filipstad deinsde er niet voor terug zijn giftige slang in te zetten. Dat deed hij nadat hij bij zijn buur thuis in een hoogoplopende discussie verwickeld was geraakt. Hij liep naar zijn huis en kwam terug met de slang die hij de verbouwereerde buurman voor het gezicht hield. De aanval werd gearresteerd. De slang werd ook in de cel gegooid, maar dan in de zoo. De man zal de Zweedse rechtsgeschiedenis ingaan als de eerste die een slang als wapen heeft gebruikt.

@ De gemeente Milaan gaat klanten van prostituees fotograferen en de foto's naar het huisadres sturen. Daartoe besloot de gemeenteraad om de overlast in sommige wijken te beperken. De maatregel is vooral gericht tegen de klanten die in hun auto door de Milanese straten rijden waar prostituees en transseksuelen hun diensten aanbieden. De foto's met de kentekenplaat van de auto zullen samen met een bekeuring voor verkeershinder naar het huis van de overtreder worden gestuurd.

@ In een sloppenwijk in het Braziliaanse Rio de Janeiro werden 35 kerstoppen in beslag genomen. Deze poppen werden door plaatselijke marihuana-dealers gebruikt als relatiegeschenk gebruikt en bevatte 14 tot 24 gram van de softdrug per pop.

@ Toen de verloofde van een jongeman in het engelse graafschap Gloucestershire hoorde dat hij haar poedel had mishandeld, nam ze wraak. Ze liet de dierenbeul weten dat de verloving voorbij was, tenzij hij deed wat ze zei. Namelijk dat hij als boetedoening zelf zes uur in een kenneel moest doorbrengen, op handen en voeten en met hondenvroeden als enig voedsel. Zelfs aan een balsemband ontsnapte de boosdoener niet. Na zijn vernederende straf te hebben uitgediend, ging hij met de staart tussen de benen terug naar zijn verloofde, die zei dat alles vergeven, zonet vergeten, was. Als hij haar poedel voortaan maar met rust liet.

@ Drie dagen van school. Dit overkwam een 12-jarige jongen uit het Amerikaanse Kelso. De reden hiervoor was dat de jongen de moed had om zijn tong naar een klasgenote uit te steken. Hierop reageerde de directie furieus, want, zo dacht men, een tong uitsteken kwam zowat overeen met orale seks. Deze ongewenste intimiteiten leidden dus tot de ongelukkige schorsing van de jongen.

@ Vier inbrekers hebben in een Assubel-kantoor in Ukkel een brandkast gestolen. Ze kregen echter de brandkast niet in hun auto, lieten ze dan maar achter aan de ingang van het gebouw en vluchtten met lege handen weg.

@ Vrouwen in de Canadese provincie Ottawa mogen topless rondlopen als dit maar geen seksuele lading heeft. Het hof van beroep vernietigde de veroordeling van Gwen Jakobs die op een zomerdag in '91 boven-bloot liep. Ze stelde dat vrouwen dezelfde 'uitkleedrechten' hebben als mannen.

Editoriaal

jaar over zicht gedicht

Het jaar gaat over,
tijd gaat over,
de ongetijden weg.
Ik zal verklikken,
bel de groene lijn:
'het land heeft de tijd verkracht'.
De mens is hier geen mens meer,
hij is BELG.
De homo zou hier pedo zijn,
hij zal niet huwen
want de kerk
zou daarop spuwen.
De kinderen zijn nu engeltjes,
ze zijn geslachtsloos,
opdat peno en meno
niet meer in hun schootjes rusten.
Het kindje Jezus zal nu redding brengen,
de bestanden zijn gesloten,
de ramen zijn gesloten
en de verstanden zijn gesloten.
Het permissieve zal rusten,
wij zullen slechts kerststronk lusten.
Alexandra zal haar grammetje halen
- geen weed want dat lust ze niet -
de familie zal rond het kerstloof verzamelen
en zijn gebedje stamelen.
De postbode zal dus niet werken,
brieven noch persoonlijke gegevens
zal hij bezorgen,
zijn gendarmetaak wacht tot morgen.
Vrouwe Justitia zal niet castreren,
de tien geboden zal zij eren.
Alles lijkt peis en vree
- op dat kind dat rammel krijgt na -
iedereen feest mee
en de middenstand regeert het land
met vaste hand.
En dat Musseuw nog eens
de pil verguld,
dan is het overzicht van volgend jaar
meteen gevuld.
En de VUB doet één dag mee;
is noch Vlaams, noch vrij, noch zinnig,
maar is één dag christen;
ongedecideerd, maar kalendermoedwillig.
Elk jaar gaat over,
tandpijn gaat over
en het leven gaat over:
morgen zal morgen niet meer zijn,
doch de Belg zal bestaan;
als amalgaam.

Thierry Serrien

**De redactie
wenst u vanalles toe !**

Sometimes they come back

Wat vooraf ging...

In een vorige editie van uw favoriete studentenblad, konden we de spannende avonturen van Sprq en Tzq volgen, twee sympathieke buitenaardse wezens, die ongemerkt probeerden te infiltreren in de vijandige cafégemeenschap van herberg "Het Gebroken Vlees". Zij faalden.

Zijn de twee ambassadeurs van een verre, ongekende wereld, teruggekeerd naar hun mysterieuze planeet, of dwalen zij nog rond op aarde, vastbesloten duurzame contacten met de mens te leggen?

De sfeer zat er die avond, in de studio's van TV Meetjesland, al goed in. Het middels een paar professioneel gemixte hormoncocktails op temperatuur gebrachte klapvee ging over z'n toeren: het was de finale van het razend populaire "Stoten of Trekken", een dulle familiekwis, en er waren nog twee kandidaten over. De twee gelukkigen - een gepensioneerde uit het Brabantse gebucht Essenbeek en een wiskundeleraar uit Lokeren - werden door Greggry Sounds vakkundig naar het midden van het podium geleid om de laatste vraag te beantwoorden. Het applauslicht sprong op rood, het werd trillend stil in de studio. De camera zoemde in op de gespannen gezichten van de twee finalisten. De kale knikker van de gepensioneerde glom als een paar schoenen van een kommunikaant en kleine zweedruppeltjes kropen als insecten over zijn slapen. De Oostvlaamse wiskundeleraar zag er kalm en vastberaden uit, welke indruk nog door zijn kloekke snor versterkt werd. Tussen de rijen publiek laeverde Sinterklaas, geflankeerd door Zwarte Piet.

"Ja dames en heren," toeterde Greggry "we zijn weer op 't spannendst moment van 't jaar gekomen !!! Ambiance !!! Jawel !!! 't is tot hertoe heel spannend geweest, maar nu zullen we eens gaan zien wie van de beide heren hier de sterkste zenuwen heeft. Want, want, ik zeg het nog eens, want de winnaar gaat naar huis met maar liefst 100 miljoen, geschenken door meubelzaak Qnoert !!!!!!!". Zijn woorden waren nog niet koud; of een oorverdovend gehuil scheurde door de broeierige studio. Het publiek ging totaal uit de bol, uitpuilende aders, rondvliegend speeksel en ongecontroleerd gestamp op de vloer.

"En Rudy en Octave, zijn jullie er klaar voor?"

"Ja Greggry".

"En hier komt ze... Hoe schakel je een brandalarm in?"

De lichten in de zaal werden gedimd, behalve de twee megasjops op het gelaat van onze finalisten. De teruggekeerde stilte werd enkel onderbroken door het zacht gesnuif van Sinterklaas'schimmel, en het gedempte gevloek van de verkouden Zwarte Piet, die klonk alsof er een rekenmachientje in zijn keel zat... Plots begon, eerst onmerkbaar, dan duidelijker, de onderlip van de grijsaard te trillen. "Ik denk dat ik het ga zeggen, meneer Sounds", stamelde de arme man.

De tijd scheen stil te staan.

De tijd stond stil.

De studio's van TV Meetjesland waren herschapen in een wassenbeeldenmuseum. Plots, zomaar, zonder toverspreuk of dergelijke. Het was de ultieme metamorfose. De mens wordt mineraal. Steen. Al de rest zou aan zijn vergankelijkheid ten onder gaan, net als zijn kunstmatige creaties, plastic, rubber, papier, kunst... tenzij het van steen was. Onbeweeglijk, niemand aanstoot gevend, enkel steen zijn.

Geen metamorfose tot eenhoorn of God, geen reïncarnatie in varken of orchidee, nee, ook geen menswording in het Aanschijns des Hemelen of eeuwige zaligheid. Steen.

Sinterklaas en Zwarte Piet keken elkaar aan. Dan, behoedzaam, gluurden ze om zich heen.

"Het is gelukt, Sprq," zei de vermeende Sint, die eigenlijk niemand minder dan onze held Tzq was, vermold als de grote kindervriend, "onze tijdsplitser levert prachtig werk."

"Prachtig werk ?!?!?", gilte Zwarte Piet/Sprq, "prachtig werk durft jij dat noemen ??! Ziet ons hier nu staan, verkleed als... als ik weet niet wat. Hoe denkt ge nu zo contacten te leggen? Ze bezien ons hier slechts niet, behalve de kleintjes. En ge waart daarstraks bijna ontmaskerd toen uwe vette staart vanonder dat kleed kwam te hangen !!"

"Zwijgt gij maar, 't was uw gedacht, en daarbij, hoeveel keer moet ik u nog zeggen om geen Perzisch te spreken, ze verstaan dat hier niet. Of zijt ge die stoot van in dat café vergeten of zo? Dat was ook een slim idee van u, om ons als Eskimo's te verkleed. Hebt ge gezien hoe dat mens u bekeek toen ge haar jong zei om deghanya ek qzar te zijn? Wij worden verondersteld uit Spanje te komen, weet ge nog?"

Tzq deed zijn hinderlijke Sinterklaasvermomming uit, en veegde het zweet van zijn linkervoorhoofd. De beide wezens zwegen, en genoten van de stilte, iets wat de aardbewoners zoveel mogelijk schenen te vermijden. Stilte was voor hen noodzakelijk, om een efficiënte energieregeneratie te verzekeren: in tegenstelling tot de aardwezens - die energie uit verbranding of fotosynthese haalden - putten zij krachten uit stilte, hergehalte zero. Dan lichte de tijdsplitser op, als teken van een inkomende dimensie.

"Ah, eindelijk, bericht van het Station," wist Sprq, en afschoon de nieuwe instructies welkom waren, voelde hij zich toch wat onzeker, want het was vernederend voor de missie, die hierdoor haar zelfstandigheid kwijt was. Ook Tzq wachtte met gemengde gevoelens de orders af, want als missieleider kon hij zich geen tweede mislukking veroorloven. Ze moest ten allen prijze slagen.

De Stationdimensie werd geopend, en in een flits bevonden Sprq en Tzq zich waar ze moesten zijn:

Station 4, in een tijdelijke baan rond Uranus. Het station was formeel: beëindigen van missie Aardkloot zonder verdere

infiltratie. Verdere pogingen zullen volgen in een ander tijdsregister, met andere agenten vermoedelijk van klasse E. Sprq en Tzq waren woedend. Niet alleen hadden ze voor niets twee eclipsen op dat ellendige planeetje doorgebracht en werden ze nu nog even teruggestuurd om de folkloristische paljas uit te gaan hangen, ze werden op de koop toe van missie Aardkloot gehaald.

"Wedden dat Gsp hierachter zit? Dat pokkewijf heeft het nooit kunnen hebben dat ik haar afgewezen heb".

"Afgewezen?!", lachte Tzq schamper, "gij zoudt Gsp afgewezen hebben? Awel, ik heb nochtans een andere versie gehoord."

"Wat wilt ge insinueren, Tzq? Zegt het maar in mijn gezichten, ik kan er tegen, kom, laat maar horen."

"Allee, ge zoudt het echt niet weten? Sukkelaar toch, heel 't Station weet het al sinds we Polaris gepasseerd zijn: zij heeft aan u laten vallen, wat zeg ik, ze heeft u niet eens opgeraapt, ze heeft u afgewezen manneke, waar heb ik dek B bij stond! Ha! 'k Heb het in geuren en kleuren mogen horen van haar zuster, jong och, wat hebben wij dan gelachen!"

Het werd allemaal wat teveel voor de gestresseerde Sprq, en hij verd zwart van woede.

"Gij stuk kraapul!!!" brulde hij, en in een vlaag van buitenaardse woede stortte hij zich op de verraste Tzq, een gil, een dreun, en vlam! Tzq kletste tegen de grond, maar o ramp! in zijn val vermorzelde hij de afstandsbediening van de tijdsplitser.

En weer werd het heel stil, maar nu uit filosofisch-metafysische redenen, want de gevolgen hiervan waren verschrikkelijk.

Immers, de tijdsplitser was een machine ontwikkeld door de Grote Generator, speciaal om missies naar andere beschavingen mogelijk te maken. Het werkingsprincipe was verschrikkelijk ingewikkeld, want in tegenstelling tot de klassieke opvattingen die overal in de kosmos over het begrip "tijd" heersten (klassieke opvattingen die tijd gemeenzaam herleidden tot een welbaast fysisch iets, nauw verbonden met het begrip "ruimte") waren onze vrienden erachter gekomen dat "tijd" meer was dan een domme, kronologische scherprechter die de aardbewoners hielp onthouden dat éerst de kikker was ontstaan, en dan zij, en niet omgekeerd. Neen, tijd was veel belangrijker dan dat, maar ook totaal anders.

Tijd was simpelweg God. Tijd zorgde ervoor dat meneer en mevrouw Buikslee niet én tegelijkertijd op het Atomium een reep Côte d'Or staan te vreten, én op het zelfde moment thuis op het vallen van de duiven uit Quievrain staan te wachten. Of dat Julius Caesar niet plotseling Abraham Lincoln tegen het lijf zou lopen. Maar het kan nog veel gekker. Stel u voor wat er zou gebeuren indien vader Marchal (u weet wel!) bij de Papoea's zou terechtkomen, op de vlucht gejaagd door een dolgeworden kudde Stegosaurusen. Stel u voor dat, op hetzelfde moment als haar geboorte, prinses Astrid op haar eigen begrafenis zou aanwezig zijn, enzovoort. Het zou een grote janboel worden.

Sprq en Tzq waren in totale paniek. En terecht. Want op aarde...

"Stoten of Trekken" ging verder, of nog beter, het was nooit gestopt, maar door het verdwijnen van Sinterklaas en Zwarte Piet, ontstond de gevreesde tijdsparadox, die door het verdwijnen van de tijdsplitser openklapte als de doos van Pandora. Octave, de gepensioneerde finalist, vond zich plots terug ergens halverwege Venus en Mercurius, in heel Oostvlaanderen kropen Smurfen uit de muren, de antieke goden vochten hun strijd met de Titanen uit, onder het oog van een verbaasde Jozef Stalin, die vlak daarop vergiftigd werd door de Slang van Tarquinius Superbus, die, als Zonnekoning, hoog gezeten op zijn Nepalese troon zag hoe het Indische subcontinent als een granieten wig in de zachte onderbui van Azië werd gedreven. Wetenschappers, beksen, kruisvaarders, gehandicapten, gewone mensen, Jwergen, kreupelen, heidenden, orthodoxen, negers, aziaten, indianen, basketballers, generaals uit alle tijden, van nu en straks, wilde dieren, vleesetende planten, gebirgen, rivieren, gletsjers, bolbliksems, huisraad, wouden, moerassen, weerlichten, detergenten, bordewissers, vissen, schildpadden, de zeven wereldwonderen, regen en zon, ontij en achterklap, weemoed, overspel, woede, verdriet, strijkijzers, schone woorden, tranen, kortom, heel de aardse constellatie, al wat was er in, alles liep door elkaar.

Het was de totale waanzin. In de verte blafte een hond.

Aves Ridax

Ik heb eenmaal op de radio het volgende horen zeggen

Het was in Amerika, dat ze iets ontdekt hadden,

Waarschijnlijk door onderzoek.

Boven een onweerswolk gepaard met een hevige bliksem.

Een andere wolk nog heviger en blauw doorschijnend.

Ze zweefde snel weg.

Is zo iets mogelijk? Wat zou het kunnen zijn?

Lousia "Menna" Galet

Dichters, poets,
poëtes

Een voorsmaakje van de dichtbundel die door de Studiekring Vrij Onderzoek in het voorjaar zal gereleased worden.

Ze had d'r haar gefond, de wind stak op en blies de maan weg.

Bart van Leemputte

INHOUDSOPGAVE

MR. BLUE

Het was een zaterdagochtend, nog niet zo heel lang geleden. Gisteren om precies te zijn, 4 uur A.M. en ik zat op de WC-pot toen spontaan een lastige vraag in me opborrelde en vergeefs een uitweg zocht langs het spreekkanaal. Daar ik de lippen stevig op elkaar hield werd deze vraag niet rechtstaand en luidop gedeclameerd, maar enkel gedacht. Gezien de omstandigheden waarin ik me dan bevond, zou het antwoord voor de hand moeten liggen. Doch rekening houdend met het tijdstip, m'n leeftijd, m'n geslacht en een paar andere demografische gegevens betrof het hier een vraag waarbij men even stil diende te zitten. Wat doe ik hier? Niet naar complimentjes vissen, dat moge duidelijk zijn. Ik bleef wachten op een antwoord tot een zware plons de gewijde stilte doorbrak. Ik stond op, veegde m'n billen en de WC-bril schoon, nam een washandje en gitaar en vond ter plekke een compositie uit in D mineur met als titel:

DE EINDEJAARSBLUES

Het was niet de eerste keer dat deze vraag mij bij de keel greep. De allereerste gelegenheid waarbij één van de grote levensvragen mij wakkerhield, was toen ik de slaop niet kon vatten na het bekijken van een aflevering van Star Trek. Een andere keer was tijdens de oktoberkermis in m'n geboortedorp Z. Ik zat in de grootste attractie, de Florida, ja, zo noemde die carrousel, de Florida. Uit de muziekinstallatie donderde die grote hit van Patrick Hernandez, "Born To Be Alive" en de man achter de kassa riep door z'n microfoon iets in de aard van "Niet uitstapen! Zitte Blijveh! En dan gaan we nu nog eens achterrruit!!". Het pak friet met stoofvleessaus en mayonaisse was op dat moment alweer in m'n slokdarm terechtgekomen en kroop langzaam omhoog. Mijn vader zat nog nietsvermoedend naast mij, want ik was toen een klein jongetje. Het waren immers de jaren zeventig. Sindsdien heeft die vraag mij niet meer losgelaten, alsmede de herinnering aan het pak slaag dat ik vlak na die rit heb mogen incasseren.

Ook de laatste tijd spookt die vraag weer door m'n kop. De feesten komen er aan, de voorbereidingen voor de overgangsrte zijn volop bezig en ik heb de eindejaarsblues. Want, zeg nu

eerlijk, wat doe ik hier? Niks. Oooh yeah. Ik heb geen werk. Ik heb geen vrouw. Ik heb geen huisdier. Oooh yeah. Ik ga slapen als het licht wordt en rol uit m'n nest na de avondspits, waardoor mijn kamerplanten in de onmogelijkheid verkeren tot het voltooien van het fotosynthese-proces. Oooh yeah. Ik amuseer me te pletter. Ik verveel me dood. Oooh yeah. Ik doe dwaze dingen. Mhmhmhmhm. Zo heb ik onlangs één of andere schaatsbaan in het Brusselse met mijn bezoek vereerd. Het was de eerste maal dat ik me op glad ijs begaf en vond aan der lijve wat nu in feite met de uitdrukking -een scheve schaats rijden- wordt bedoeld, hetgeen me achteraf de bijnaam, "de Buster Keaton van de ijspiste", opleverde. Echter niet alvorens ik -om ik weet niet meer welke reden- het bewustzijn verloor en m'n vertrouwen in het vrij verkeer van goederen. (...)

(...) Ik zit op een autobus. Bus 34 of 96, wat doet het ertoe. Het uur is elf. En de nachtdieren verlaten hun holen, vanonder de straatstenen, vanuit de kelders, de onderwereld. Ik kom langzaam bij Bewustzijn. Maar niemand stapt af. Het zou nu pikdonker zijn, ware het niet dat dit de Eënentwintigste eeuw is. Edison heeft de gloeilamp uitgevonden en nog iemand anders het neonlicht. Het Leven raast voorbij. Want niemand wacht. Net als in de film. "From Here to Eternity". Met Burt Lancaster, Deborah Kerr, Montgomery Clift, Donna Reed, Frank Sinatra en een hele hoop figuranten. Ik mompel wat tegen de oude vrouw die voor me zit. Het zou m'n grootmoeder kunnen zijn, langs vaderskant. Doch ik heb haar nooit gekend. Er zijn enkel nog die foto's in een schoenendoos, ergens in een kast. Toen alles nog zwart-wit was. Beelden, beelden. Vierentwintig per seconde. Er komt beweging in. Ik hoor nog steeds een populair melodietje. Vader Abraham, zonder smurven. Ik sta op want het Einde nadert. Ik zeg gedag. "Dag chauffeur". De chauffeur van bus 34 of 96 -wat doet het ertoe- houdt wijselijk z'n kop. Zonder is ook geen gezicht. Ik stap af en val uit de lucht.

Uw toegenegen Mr. -"He's back, back where he doesn't belong"-Blue.

Een filosofisch-esthetische bedenking:

"Waarom den ommeganck met lelicke menschen zoo verderflick ist"

Ik heb, nu al een helle poos geleden, op aanraden van een prof (Prof. Stamelwirth), eens een joods congres bijgewoond. Een rabbi voerde er het woord. Hij vertelde, hoe concentratiekampgevangenen hun eigen spiegelbeeld, bij gebrek aan spiegels, in de lege blikken van de ss'ers uitgestald zagen. De gevangenen in kwestie waren er nog grimmiger op geworden.

Een vriend van me had, nadat ik hem hierover verteld had, deze theorie doorgetrokken naar al wat vrouwen aangaat. Hij was er zelfs van overtuigd geraakt, dat als je teveel met lelijke meisjes omgaat, je er beslist een miserabel zelfbeeld op na gaat houden. In praktijk was hij de lelijke grieten uit zijn leven beginnen wegcijferen. Uiterst zorgvuldig vermijdt hij nu iedere omgang met dat soort schepsels, die iets minder door moeder natuur zijn toebedeeld.

Nu zie ik hem wekelijks op de campus flaneren, met al het moois wat de unief dit jaar aan eerste kan of Erasmusstudentes heeft geleverd. "Hij oogst goed!", die vriend van me: prachtige brunettes, métissen met smaragdgroene ogen, hoogblonde raspaardjes, raven black Italian chicks; allemaal moeten ze er aan geloven! Verleden week zag ik hem met de mooiste pereborstjes van de VUB. De kleine hangertjes vrienden hun rozige tepels goed zichtbaar en uiterst sensueel naar voren, onder een spannend wit t-shirt.

Sinds ik die rabbi-theorie van me aan hem verkocht heb, ziet hij er ook veel gelukkiger uit. Vroeger zag ik hem er steeds in droefgeestig zwarte kledij bijlopen. Een echte zielepot was hij toen, als ik er nu bij stil sta. Nu, draagt hij de meest kleurrijke hemptjes, saffraangele jackjes, karmijnrode sjaaltjes, lichtgroene of hemelsblauwe shirtjes; ja af en toe zelfs een babyroze jeans. Op de koop toe, meende ik verleden week, een schitterende topaas aan zijn ringvinger te herkennen. "Hij straalt waarachtig alle vrolijkheid van de wereld uit", die vriend van me. Dat spiegelbeeld van hem, heeft hem gered!

Alleen spijtig dat hij me steeds minder komt opzoeken. Misschien heeft hij de spiegeltheorie nu ook doorgetrokken tot al wat mannen aangaat. Mijn dikke neus moet hem bestaast afschrikken hebben. Wat een zonde: "Hij was een opperbeste kerel", die vriend van me.

J. Gersemeter

Twee verzen ...C'est Rien.

META (SPECTRUM)

Het reilen en zeilen
van zwaluwvleugels
en zenuwleugens
trekt de zonnemeter
weg en laat toe
ja laat toe
dat regenboogdruppels
ons doen stijgen
naar het zielezoemen
van het bewegen
en zo zingen wij in de regen

DE 'MUZE' GEBORGEN

Passievruchtensmaak
en veelspraak
tot het behagen
van de knotwilt
in de tegenspraak
van het meisje
van tennessee
en het meisje
van honolulu
dat reist
over zeën
dat reist
over baren
dat de vergeten
dievenzoon
doet bedaren
en de lucht
doet klaren
onder
zijn weën

Thierry Serrien

Schemeren met het Donker

3 gedichten door Jan Gersemeter

Eerste Lentenacht/Kaf en Koren

Vanuit een Donkerte
Rijpt een Merel z'n eerste Dromen.
Langzaam aanzellende
En snel weer bekoelende Tonen,
Sonates uit een nu nog verre Zomernacht.

Ver aan de Einder
Weergalmt een Sirene.
Loeiend en hard en vol van Blauw;
Ergens werd deze jonge Lente reeds omgebracht.

Ik begeef me graag in die lauwe Plooiën
Van een zich van langsom meer ontbolsterende Pracht.
Ik begeef me graag in dit Openbloeiën van de Nacht.

Het opdoemen in Dauw
Het schemeren met het Donker
Het stemmen van het lievelingsblauw.

Epiloog
Een kleine Kamer ergens in de Stad:
Een Jongeling slaat er de Vuisten stuk:
Een witte Muur. Het Pakt is nu gesloten!

Ochtendluchten,

Ik ontwaak.
De lucht, een pastelkleurig Wattendeken.
Langs de kier van het Raam infiltreren
Frisse Ochtendgeuren

Vol Pruisischblauw Licht valt Binnen
Op m'n Papier.
Buiten, Gebrom, een zich van langsom meer
Ontbolsterend Gegier:
De Ochtend met z'n dwaze Kluchten!

Binnen, Zij, Anna, nog in diepe Slaap gezegen:
Gistend in het zich al ontplooid Gegeven
Van vorige Nachten, een nu reeds oud Refrein.

Op dit Uur ontwaken de Galen
In hun blauwige Zingen.
Op dit Uur van blauwige Ochtenddingen.

Feb.'96

Winternacht', du reine
Mönchin!
Trakt

Le Parc Léopold/Verval

In het broze Winterlicht
Ontwaart het speurend Oog
Enkele schurftige Platanen
Hun Gebintes worden met wat aftands Licht
Bepoteld. Krozige Bast scheurt open.

In de Verte,
Staan daar enkele afzichtelijke Kranen.
Het Leopoldskwartier: Kerk zonder Dak of Toren.
De in twijfel gezaaide Hoop der Jaren.

In het Park.
Een zicht op kale Wilgetwijgen
En een lage Avondvijver;
De Merel zwijgt ingetogen
En het Donker schemert Verval.

Bovenal, e"en beoedelde Avondhemel:
Een blauwe Vloed, een bruine Glans
En een monotome Slaapvloot Meeuwen.

Het huiswaarts keren, een laatste Kraai
Raspt aan z'n Gezang.
Het in zichzelf gekeerde Leven,
Het gepassioneerd bezig zijn
In eigen Gedachtengang;
Een hard Gelang, een kil Bewegen.

Dec.'96

PAUL MARCHAL MAAKT HET EERSTE
INITIATIEF VAN ZIJN NIEUWE V.Z.W.
BEKEND:

Uit 'Kleine Meisjes Slaan'

Echte liefde

De man thuis
lacht naar zijn vrouw,
streelt zijn kind, aait
de hond,
vervolgens dempt hij loed
van uren, meubels, vloer
en de ramen

Eén jachtgeweer
bleek te slagen in wat
het rechtssysteem faalde.

Detlef Steiner

Helden

Finaal heb ik hem gesloten
bestolen van applaus
in een traan een waterberg van glas

Ik eis bij deze vergiffenis
en vergeving
van de dagloners, die bij licht wandelend werkenden

deze jaren werken
dansend op de zenuwen
ik dans niet

Maar strand ergens voor het einde van het spel
en rek de schemer, de uren 5 en 6
waar verkocht noch geld gekregen

Ik ben mijn held en wijs me met de vinger
schrijf regen op de glansstraat en de lichtlamp
breek uit en veeg leeg de drachtige nacht weg,
met mij verdwijnt
de schemer uit de stegen.

Bert Timmermans

de notezot

liefde ha
na een tijd merk je
dat daar een naam opkleeft
die je, heel klein, wil krassen
op de hersenen
van een walnoot

Luc Jansen

Zij

Graniet verpulverd,
smelt onder de tijd,
maar niet je blik.
Onverschillig
zal je voor mijn dood
staren als voor je eigen lijk.
Huilende katten in de nacht
zijn even vluchtig.

Bart Bosmans

Alle gedichten zijn uit:

Kleine Meisjes Slaan
Uitgeverij VZW Rhinoceros ISBN 90-802-903-2-7
475 Bfr. Te bestellen bij:
Bert Timmermans
Nieuwelaan 53 bus 33
1040 Brussel
02/648.52.77

De Moeial

Tweewekelijks studententijdschrift van de VUB in
samenwerking met het Brussels Studentengenootschap,
Studiekring Vrij Onderzoek
en Dienst Cultuur.

Pleinlaan 2, 1050 Brussel
Gebouw Y

tel. 02/629.23.38
fax 02/629.23.62

Coördinator

Thierry Serrien

Vice-Coördinator

Sven O

Redactie

David, Sven, Thierry, Ruben, ElIje, Marjan, Sofie,
Domenico.

Medewerkers

Dirk, Jeroen, Dimitri, Seppe, Haroun, Sjoonie
Tom, Sami, Hans, Anna, Frank

Illustraties

Jeroen, Archief

V. U.

Domenico Vaccaro
Pleinlaan 2, 1050 Brussel

De Redactie is niet verantwoordelijk voor artikels van het
BSG en VO